

Harlan Coben

Eens beloofd

Harlan Coben bij Boekerij:

Vals spel
Tegenwerking
Vermist
Ontwricht
Schijnbeweging
Schaduwleven
Laatste kans
Niemand vertellen
Spoorloos
Geen tweede kans
Momentopname
De onschuldigen
Eens beloofd
Geleende tijd
Houvast
Verloren
Verzoeking
Levenslijn
Blijf dichtbij
Schuilplaats (jeugdthriller)
Zes jaar
Nu of nooit (jeugdthriller)
Ik mis je
Gevonden (jeugdthriller)

Eerste druk 2006
Negentiende druk 2015

ISBN 978-90-225-7027-2
ISBN 978-94-6092-543-6 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Promise Me*
Oorspronkelijke uitgever: Dutton Inc./Penguin
Vertaling: Martin Jansen in de Wal
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Thinkstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2006 Harlan Coben
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB
© 2006 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Charlotte, Ben, Will en Eve.

*Jullie zijn me een stel, maar ik zou jullie voor
geen goud willen missen.*

Het vermiste meisje – ze was diverse keren in het nieuws geweest, elke keer met diezelfde doorsnee schoolfoto met een regenboog als achtergrond, het haar van het meisje te steil, haar glimlach te onzeker, en dan een abrupte overgang naar de bezorgde ouders in de voortuin, omringd door persmensen met microfoons, mama in tranen en papa die met trillende onderlip een verklaring voorlas – dát meisje, het vermiste meisje, was Edna Skylar net voorbijgelopen.

Edna schrok en bleef staan.

Stanley, haar man, liep nog twee passen door voordat hij merkte dat zijn vrouw niet meer naast hem liep. Hij draaide zich om. ‘Edna?’

Ze naderden de hoek van Twenty-first Street en Eighth Avenue in New York. Het was zaterdagochtend, er was weinig verkeer maar er waren wel veel voetgangers. Het vermiste meisje liep in noordelijke richting.

Stanley slaakte een vermoeide zucht. ‘Wat nu weer?’

‘Sst.’

Ze moest nadenken. Die schoolfoto van het meisje, met de regenboog op de achtergrond. Edna deed haar ogen dicht. Ze moest het beeld voor zich zien. Vergelijken en de verschillen zoeken.

Op de foto had het vermiste meisje lang, bruin muizenhaar. De vrouw die haar net voorbijgelopen was – een vrouw, geen meisje, want ze leek ouder, maar misschien was de foto oud – had rood haar dat korter en golvend was. Het meisje op de foto had geen bril gedragen. Degene die Eighth Avenue in noordelijke richting op was gelopen droeg een modieuze bril met een donker, rechthoekig montuur. Haar kleding en make-up maakten een ‘volwassener’ indruk; Edna kon er geen beter woord voor bedenken.

Gezichten bestuderen was voor Edna meer dan een hobby. Ze was drieënzestig jaar en een van de weinige vrouwelijke artsen in haar leeftijdsgroep met genetica als specialisatie. Gezichten waren

haar lust en haar leven. Een deel van haar hersenen was er altijd mee bezig, ook als ze ver uit de buurt van haar praktijk was. Ze kon er niets aan doen; dr. Edna Skylar bestudeerde gezichten. Haar vrienden en familie waren gewend aan haar starende blik, maar onbekenden en nieuwe kennissen vonden die storend.

Dat had Edna nu ook lopen doen. Op straat. Zoals zo vaak had ze nauwelijks om zich heen gekeken of geluisterd. Teruggetrokken in een eigen wereldje van waaruit ze de gezichten van de voorbijgangers bestudeerde. De vorm van de wangen en de kaaklijn, de afstand tussen de ogen en de hoogte van de oren, de vorm van de kin en de oogkassen. En daarom had Edna, ondanks de andere haar kleur en het nieuwe kapsel, de modieuze bril, de make-up en de andere kleding, het vermiste meisje herkend.

‘Ze was met een man.’

‘Wat?’

Edna wist niet dat ze het hardop had gezegd.

‘Het meisje.’

Stanley fronste zijn wenkbrauwen. ‘Waar heb je het over, Edna?’

Die foto. Die pijnlijk alledaagse schoolfoto. Ze had er al honderden gezien. Je komt ze tegen in jaarboeken van scholen en als je ernaar kijkt, komen er allerlei emoties boven. Eén blik en je ziet zowel het verleden als de toekomst. Je proeft de blijdschap van de jeugd en de pijn van de puberteit. Je ziet het talent. Je voelt een steek van nostalgie. Je ziet de jaren aan haar voorbijsnellen, misschien gaat ze studeren, trouwen, krijgt ze kinderen, dat soort dingen.

Maar als je diezelfde foto in het avondnieuws ziet, slaat de angst je om het hart. Je kijkt naar dat gezicht, naar die onzekere glimlach, het steile haar en de afhangende schouders, en je gedachten dwalen af naar duistere plekken waar ze beter niet kunnen zijn.

Hoe lang werd Katie – zo heette ze, Katie – hoe lang werd ze nu vermist? Ongeveer een maand. Zes weken misschien. Het bericht had alleen het plaatselijke nieuws gehaald, en maar even. Er waren mensen die dachten dat ze van huis was weggelopen. Een paar dagen voordat ze was verdwenen was Katie achttien geworden, wat haar officieel tot een volwassene maakte, dus echt veel aandacht was er niet aan besteed. Men ging ervan uit dat ze thuis problemen had gehad, vooral met haar strenge vader, die met die trillende onderlip.

Misschien had Edna het mis. Misschien was ze het niet.

Er was maar één manier om daarachter te komen.

‘Schiet op, kom mee,’ zei ze tegen Stanley.

‘Wat? Waar gaan we naartoe?’

Ze had geen tijd om antwoord te geven. Waarschijnlijk was het meisje al een straat verder. Stanley zou haar wel achternakomen. Stanley Rickenback, gynaecoloog, was haar tweede man. Haar eerste was een echte wervelwind geweest, een man van de wereld, te knap, te gepassioneerd en, o ja, een absolute hufter. Dat was misschien niet helemaal eerlijk, maar wat kon het haar schelen? Het idee om met een arts te trouwen – veertig jaar geleden – had echtgenoot nummer één wel een grappige noviteit geleden. De werkelijkheid was hem echter minder goed bevallen. Hij was ervan uitgegaan dat Edna’s liefde voor het artsenvak wel zou afnemen als ze eenmaal kinderen hadden. Maar dat was niet gebeurd; sterker nog, het tegenovergestelde was gebeurd. De waarheid – een waarheid die ook haar kinderen niet was ontgaan – was dat Edna meer van haar werk had gehouden dan van het moederschap.

Ze liep snel door. Het was druk op het trottoir. Ze ging de straat in, bleef aan de kant lopen en versnelde haar pas. Stanley probeerde haar bij te houden. ‘Edna?’

‘Kom nou maar mee.’

Hij haalde haar in. ‘Waar zijn we mee bezig?’

Edna’s ogen zochten naar het rode haar.

Daar. Verderop, aan de linkerkant.

Ze moest haar van dichtbij zien. Edna zette een heuse sprint in, in de meeste steden misschien een vreemd gezicht, een keurig geklede vrouw van over de zestig die over straat rent, maar dit was Manhattan. Vrijwel niemand keek ervan op.

Edna liep in een boogje om de vrouw heen, probeerde niet te veel op te vallen door zich te verbergen achter mensen die langer waren dan zij, en toen ze ver genoeg was doorgelopen draaide ze zich om. De vermeende Katie kwam haar nu tegemoet. Heel even keken ze elkaar aan en toen wist Edna het.

Ze was het.

Katie Rochester was in het gezelschap van een man met donker haar, zo te zien begin dertig. Ze liepen hand in hand. Katie maakte geen al te angstige indruk. Ze zag er zelfs heel tevreden uit, in ieder geval tot het moment dat ze haar aankeek. Dat hoefde natuurlijk niets te betekenen. Elizabeth Smart, het jonge meisje dat in Utah was gekidnapt, had ook samen met haar kidnapper op straat gelopen en geen enkele poging gedaan om iemand om hulp te vragen. Misschien was hier iets soortgelijks aan de hand.

Maar dat wilde er bij Edna niet in.

De vermeende Katie met het rode haar fluisterde iets tegen de man met het donkere haar. Ze gingen sneller lopen. Edna zag hen naar rechts afbuigen, op de ingang van de ondergrondse aflopen en de trap af gaan. LIJN C EN E, stond er op het bord. Stanley kwam aanlopen. Hij wilde iets zeggen maar zag de blik in haar ogen en hield zijn mond.

‘Kom mee,’ zei Edna.

Ze snelden naar de ingang en haastten zich de trap af. De vermiste vrouw en de man met het donkere haar waren al door het poortje. Edna rende ernaartoe.

‘Verdomme.’

‘Wat is er?’

‘Ik heb geen metropas.’

‘Ik wel,’ zei Stanley.

‘Geef hier. Snel.’

Stanley haalde de pas uit zijn portefeuille en gaf hem aan haar. Ze haalde hem door de gleuf, liep het poortje door en gaf hem terug. Ze wachtte niet op Stanley. De twee waren de trap aan de rechterkant af gelopen. Edna haastte zich ernaartoe. Ze hoorde het gedreun van een aankomende trein en versnelde haar pas.

Met piepende remmen kwam de trein tot stilstand. De deuren gingen open. Edna’s hart bonkte in haar borstkas. Ze keek naar links en naar rechts, zocht naar het rode haar.

Niets.

Waar was het meisje gebleven?

‘Edna?’ Het was Stanley. Hij had haar ingehaald.

Edna zei niets. Ze stond op het perron, maar Katie Rochester zag ze nergens. En als ze haar wel had gezien, wat dan? Wat kon Edna hier doen? In de ondergrondse springen en de twee volgen? Waar naartoe? En dan? Kijken welk huis of appartement ze binnengingen en dan de politie bellen?

Iemand tikte haar op de schouder.

Edna draaide zich om. Het was het vermiste meisje.

Later, veel later, zou Edna zich afvragen wat ze op het gezicht van het meisje had gezien. Een smekende uitdrukking? Wanhoop? Kalmte? Blijdschap zelfs? Vastberadenheid? Het was er allemaal.

Ze stonden daar op het perron en staarden elkaar aan. De mensen, het onverstaanbare gekraak uit de luidsprekers, het zoemen van de trein... alles verdween, totdat ze samen achterbleven.

‘Alstublieft,’ zei het vermiste meisje op fluisterton. ‘U mag aan niemand vertellen dat u me hebt gezien.’

Daarna stapte het meisje in de trein. Edna voelde een rilling over haar rug lopen. De deuren van de trein gingen dicht. Edna wilde iets doen, wat dan ook, maar ze kon zich niet bewegen. Haar sturende blik bleef het meisje volgen.

‘Alstublieft,’ zei het meisje geluidloos achter de ruit.

En toen reed de trein het duister in.

2

Er zaten twee tienermeisjes in Myrons souterrain. Zo begon het. Later, toen Myron terugkeek op al het leed en het hartzeer, zou hij weer achtervolgd worden door alle toevaligheden van dat moment. Want wat zou er gebeurd zijn als hij geen ijs nodig had gehad? Als hij de deur van zijn souterrain een minuut eerder of later had opengedaan? Als de twee tienermeisjes – wat hadden die trouwens in zijn souterrain te zoeken? – zachter hadden gepraat en hij hen niet had gehoord?

Als hij zich met zijn eigen zaken had bemoeid?

Myron stond boven aan de trap en hoorde de meisjes giechelen. Hij bleef staan. Heel even overwoog hij de deur dicht te doen en hen met rust te laten. De gasten op zijn feestje hadden het dan moeten stellen met weinig ijs, maar het was niet echt op. Hij kon later best terugkomen.

Maar net voordat hij zich wilde omdraaien, kwam de stem van een van de meisjes als rook door het trapgat naar boven zweven. ‘Dus je bent met Randy meegegaan?’

Het andere meisje: ‘Ja. God, wat waren we lam.’

‘Van het bier?’

‘Bier en kleintjes tequila, ja.’

‘Hoe ben je thuisgekomen?’

‘Randy heeft me gebracht, met de auto.’

Myron, boven aan de trap, verstrakte.

‘Maar je zei...’

‘Stil eens.’ Toen: ‘Hallo? Is daar iemand?’

Betrapt.

Lichtvoetig fluitend kwam Myron de trap af. De nonchalance zelve. De twee meisjes zaten in wat vroeger Myrons slaapkamer was geweest. Het souterrain was ‘verbouwd’ in 1975 en dat was te zien. Myrons vader, die tegenwoordig samen met ma zijn pensioengeld opsoupeerde in een flatje in de buurt van Boca Raton, was een groot liefhebber van tweezijdig plakband geweest. De opgeplakte schroot-

jes, die er net zo gedateerd uitzagen als de Betamax-recorder, hadden losgelaten en op diverse plekken was het afgebrokkelde stucwerk van de muren te zien. De vloertegels, die waren vastgeplakt met iets wat eruitzag als behanglijm, zaten ook niet meer vast. Als je erop ging staan, knerpten ze alsof je torren plattrapte.

De twee meisjes – het ene kende Myron al haar hele leven, het andere had hij vandaag voor het eerst ontmoet – keken met grote ogen naar hem op. Even zei niemand iets. Myron stak zijn hand naar hen op.

‘Hallo, meisjes.’

Myron Bolitar stond bekend om zijn pakkende openingszinnen.

De meisjes zaten allebei in het laatste jaar van de middelbare school en waren allebei leuk om te zien, als dartele veulens. Het ene meisje, dat hij een uur geleden had ontmoet en dat nu op de hoek van zijn oude bed zat, heette Erin. Myron had sinds twee maanden iets met Erins moeder, een weduwe en freelance tijdschriftjournaliste die Ali Wilder heette. Dit feestje, hier in het huis waar Myron was opgegroeid en waarvan hij nu de eigenaar was, was min of meer bedoeld om hun vrienden te laten weten dat Myron en Ali een stel vormden.

Het andere meisje, Aimee Biel, imiteerde zijn handgebaar en zijn manier van praten. ‘Hallo, Myron.’

Weer een stilte.

Hij had Aimee Biel voor het eerst gezien op de dag na haar geboorte in het St. Barnabas Medisch Centrum. Aimee en haar ouders, Claire en Erik, woonden twee straten verderop. Myron kende Claire al toen ze samen op de Heritage Middle School zaten, op nog geen achthonderd meter afstand van de plek waar ze nu waren. Hij keek Aimee aan. Even was het alsof hij vijftientig jaar jonger was. Aimee leek zo veel op haar moeder, met diezelfde ondeugende ‘mij maak je niks’-glimlach, dat Myron het gevoel had dat hij een reis door de tijd had gemaakt.

‘Ik kwam alleen maar even ijs halen,’ zei Myron. Hij wees met zijn duim naar de vriezer om de reden van zijn komst te verduidelijken.

‘Cool,’ zei Aimee.

‘Heel cool,’ zei Myron. ‘Ijskoud zelfs.’

Myron grinnikte. Hij was de enige.

Met de stomme grijns nog op zijn gezicht keek hij naar Erin. Ze wendde haar blik af. Dat was vandaag haar standaardreactie geweest. Beleefd en verlegen.

‘Mag ik je iets vragen?’ vroeg Aimee.

‘Ga je gang.’

Ze hield haar handen op. ‘Is dit echt jouw oude kamer?’

‘Ja, echt.’

De twee meisjes keken elkaar aan. Aimee begon te giechelen. Erin ook.

‘Wat is er?’ vroeg Myron.

‘Deze kamer... Ik bedoel, kan het nog erger?’

Eindelijk zei Erin iets. ‘Het is te retro om retro te kunnen zijn.’

‘Hoe noem je zoiets?’ vroeg Aimee, en ze wees omlaag.

‘Een zitzak,’ zei Myron.

De twee meisjes giechelden weer.

‘En waarom zit er een zwarte gloeilamp in deze lamp?’

‘Dat is een black light. Daar lichten de posters mooi van op.’

Nog meer gelach.

‘Kom op, dat was in mijn schooltijd,’ zei Myron, alsof dat alles verklaarde.

‘Heb je wel eens een meisje meegenomen naar deze kamer?’ vroeg Aimee.

Myron legde zijn hand op zijn hart. ‘Een echte heer praat niet over dat soort dingen.’ Toen zei hij: ‘Ja.’

‘Hoeveel?’

‘Hoeveel wat?’

‘Hoeveel meisjes zijn er hier geweest?’

‘O, ongeveer...’ Myron keek naar het plafond, schreef met zijn wijsvinger iets in de lucht en zei: ‘Het kunnen er honderd meer of minder zijn geweest, maar ergens tussen de acht- en negenhonderdduizend.’

Dat veroorzaakte luidkeels gelach.

‘Even serieus,’ zei Aimee. ‘Mijn moeder zei dat je vroeger best leuk was.’

Myron trok een wenkbrauw op. ‘Vroeger?’

De twee meisjes gaven elkaar een high five en rolden over het bed. Myron schudde zijn hoofd en mopperde iets over respect voor oudere mensen. Toen ze uitgelachen waren, vroeg Aimee: ‘Mag ik je nog iets vragen?’

‘Kom maar op.’

‘Nee, serieus.’

‘Ga je gang.’

‘Die foto’s van jou, boven aan de trap.’

Myron knikte. Hij had een sterk vermoeden waar dit naartoe zou gaan.

‘Je hebt op de cover van *Sports Illustrated* gestaan.’

‘Klopt.’

‘Pa en ma zeggen dat je een van de beste basketballers van het hele land was.’

‘Je ouders overdrijven,’ zei Myron.

De twee meisjes staarden hem aan. Er gingen vijf seconden voorbij. Daarna nog vijf.

‘Heb ik iets tussen mijn tanden?’ vroeg Myron.

‘Je hebt toch voor de Lakers gespeeld?’

‘De Celtics,’ corrigeerde hij.

‘Sorry, de Celtics.’ Aimee bleef hem recht aankijken. ‘En toen heb je een knieblesure opgelopen, klopt dat?’

‘Ja, dat klopt.’

‘En toen was het afgelopen met je carrière. Van de ene op de andere dag.’

‘Zoiets, ja.’

‘Maar...’ Aimee haalde haar schouders op. ‘... hoe voelde dat?’

‘Toen ik mijn knie blesseerde?’

‘Nee, dat je een superster was, en toen *kaboem!* en je kon nooit meer spelen.’

Beide meisjes wachtten op zijn antwoord. Myron probeerde iets diepzinnigs te bedenken.

‘Dat voelde behoorlijk klote,’ zei hij.

Dat antwoord beviel de meisjes.

Aimee schudde haar hoofd. ‘Erger kan het niet, volgens mij.’

Myron keek naar Erin. Die had haar ogen neergeslagen. Het werd stil in de kamer. Hij wachtte. Na een tijdje keek ze op. Ze zag er bang, klein en jong uit. Myron had haar in zijn armen willen nemen, maar o, wat zou dat een grote fout zijn.

‘Nee,’ zei Myron zacht, terwijl hij Erins blik vasthield, ‘het kan nog veel en veel erger.’

Boven aan de trap riep een stem: ‘Myron?’

‘Ik kom eraan.’

Bijna was hij naar boven gegaan. Het volgende grote toeval. Maar de woorden die hij had gehoord toen hij boven aan de trap stond – Randy heeft me gebracht met de auto... bier en kleintjes tequila... – galmden nog steeds door zijn hoofd. Hij kon het er niet bij laten zitten, toch?

‘Ik wil jullie een verhaal vertellen,’ begon Myron. Maar toen stopte hij. Hij wilde hun vertellen over een ongeluk in zijn schooltijd. Er was een feest geweest bij Barry Brenner thuis. Dát had hij

hun willen vertellen. Hij had in het laatste jaar van de middelbare school gezeten, net als zij. Er was veel gedronken. Zijn team, de Livingston Lancers, had het basketbaltoernooi van de staat gewonnen, met Myron Bolitar – met drieënveertig punten – als grote uitbinker. Iedereen was dronken. Hij dacht terug aan Debbie Frankel, een heel intelligent meisje, een en al levenslust, die altijd haar hand opstak om de leraar tegen te spreken, die overal tegenin ging, die het altijd opnam voor de andere kant en die juist daarom bij iedereen zo geliefd was. Rond middernacht was Debbie naar hem toe gekomen om hem gedag te zeggen. Haar bril was tot halverwege haar neus afgezakt. Dat was wat hij zich het best herinnerde, dat haar bril steeds van haar neus gleed. Myron kon zien dat Debbie ladderzat was. Net als de twee andere meisjes die zich in de auto wurmden.

Je kunt wel raden hoe het verhaal afliep. Ze waren veel te hard over de heuvel op South Orange Avenue gereden. Debbie overleefde het ongeluk niet. Het autowrak was voor de school neergezet en had daar zes jaar lang gestaan, als voorbeeld. Myron vroeg zich af waar het nu was, wat ze er uiteindelijk mee hadden gedaan.

‘Nou?’ zei Aimee.

Maar Myron vertelde hun niet over Debbie Frankel. Erin en Aimee hadden ongetwijfeld al eens een of andere versie van het verhaal gehoord. Het zou niet werken. Myron wist dat. Dus probeerde hij iets anders.

‘Ik wil dat jullie me iets beloven,’ zei hij.

Erin en Aimee keken hem aan.

Myron haalde zijn portefeuille uit zijn zak en haalde er twee visitekaartjes uit. Hij trok de bovenste la open en vond een pen die het nog deed. ‘Hier hebben jullie al mijn telefoonnummers: van thuis, mijn kantoor, mobiel en mijn flat in New York.’

Myron schreef de nummers erop en gaf beide meisjes een kaartje. Zonder iets te zeggen pakten ze het aan.

‘Luister even, oké? Als jullie ooit in de puree zitten, als je te veel gedronken hebt, of je vrienden hebben te veel gedronken, of je bent high of stoned of het kan me niet schelen wat. Beloof het me. Beloof me dat je me zult bellen. Dan kom ik je halen, waar je ook bent. Ik zal geen vragen stellen en niets tegen je ouders zeggen. Dat is mijn belofte aan jullie. Ik breng je waar je maar naartoe wilt. Het kan me niet schelen hoe laat het is. Het kan me niet schelen hoe ver weg het is. Het kan me niet schelen hoe dronken je bent. Vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week. Bel me en ik kom je ophalen.’

De meisjes zeiden niets.

Myron deed een stap naar voren. Hij probeerde de smekende klank uit zijn stem te houden. ‘Maar stap alsjeblieft nóóit in de auto bij iemand die gedronken heeft.’

Ze staarden hem alleen maar aan.

‘Beloof het me,’ zei hij.

En even later – het lot kreeg een laatste zetje? – deden ze dat.